

GIỚI THIỆU SÁCH NGÀY “PHỤ NỮ VIỆT NAM – 20/10”

Kính chào quý Thầy- cô và toàn thể các em học sinh thân mến! Sau đây , tôi xin phép được bắt đầu bài điểm sách nhân kỷ niệm ngày “phụ nữ Việt Nam – 20/10”

Mỗi người chúng ta được sinh ra trên cõi đời này ai cũng đều có mẹ. Tình mẹ là thứ tình cảm quý giá và thiêng liêng nhất không có gì có thể so sánh được. Mẹ đã bảo bọc và yêu thương từ lúc con còn nằm trong bụng. Không biết sợi dây vô hình nào gắn kết hai quả tim cùng hòa quyện vào nhau và sau thời gian chín tháng cưu mang con đã được chào đời, là một thiên thần bé nhỏ trong niềm vui, niềm hạnh phúc tột cùng của mẹ. Cái giây phút ấy, tình yêu thương mẹ dành cho con thật thiêng liêng biết dường nào! Và rồi theo tháng năm mẹ tần tảo, gánh chịu bao khó nhọc nuôi con khôn lớn, chăm sóc dạy dỗ con nên người, luôn theo dõi và nâng đỡ bước chân con khi lạc lối. Người đã hy sinh cho con tất cả dù đời mình gian nan. Bởi vậy mới có câu:

“Đi khắp thế gian không ai tốt bằng mẹ

Gánh nặng cuộc đời không ai khổ hơn cha”

Phải! trong ánh mắt con mẹ luôn là người đẹp nhất, tuyệt vời nhất thế gian. Hôm nay, nhân kỷ niệm ngày PNVN 20/10, cho phép tôi được thể hiện tình cảm của một người con với người mẹ mà con yêu mến nhất. Tình cảm ấy được đúc kết qua các câu chuyện trong quyển sách có tựa đề “*Xin đừng làm mẹ khóc*” mà tôi muốn giới thiệu đến quý Thầy- cô và các em ngày hôm nay.

Mùa thu sẽ đem lá đi xa, đem cả nỗi buồn rải trên những xác lá vàng khô để chạnh lòng khi nhìn thấy hôm nay tóc mẹ có thêm sợi bạc, mắt mẹ quầng sâu hơn như những dấu chân chim. Lòng con lại thổn thức về Mẹ!!! Những đứa con khờ dại cứ ngày đêm làm mẹ hao tâm sức gầy, mẹ lo lắng cho cái ăn, cái mặc, mẹ cống cả nắng mưa bốn mùa để con có được những ngày thật bình yên và hạnh phúc. Chẳng ai bắt mẹ phải làm thế trong ngần ấy năm cuộc đời nhưng với trái tim bao la mẹ đã chọn hy sinh vì con vì cả gia đình. Bởi vậy nên chúng ta, những ai may mắn được cài trên ngực áo hoa màu hồng “Xin!!! Xin đừng làm mẹ khóc”. Bởi người yêu thương, lo lắng, quan tâm ta suốt cuộc đời chỉ có thể là Mẹ mà thôi.

Đến với cuốn sách: “*Xin đừng làm mẹ khóc*” – nhiều tác giả, do First News tổng hợp và thực hiện. Đây là tuyển tập những câu chuyện Hạt giống tâm hồn hay nhất về Mẹ. Đúng như tên gọi sách Hạt giống tâm hồn mang những mầm hạt nhỏ đến gieo vào lòng người qua những câu chuyện ẩn chứa phần chìm nhiều hơn phần nổi, những bài học ý nghĩa hướng con người đến cái chân, thiện, mỹ ở đời. Mỗi một câu chuyện sẽ góp phần tưới nước giúp cho những hạt giống nảy mầm xanh, thành cây rồi đơm hoa kết trái và đứng vững trước những sóng gió cuộc đời.

“Xin đừng làm Mẹ khóc” là những câu chuyện giản dị mà đầy ý nghĩa sâu sắc về Mẹ, về tình mẹ con. Trong những trang sách ấy chúng ta tìm lại những ký ức tuổi thơ được gắn bó bên mẹ, là những chuỗi ngày tắm mát trong suối nguồn yêu thương. Mỗi một trang sách được lật qua là mở ra một cuộc đời của Mẹ mà con có dùng cả cuộc đời để báo đáp cũng không sao cho bằng. Từng trang sách như lấp lánh thứ ánh sáng màu nhiệm toát ra từ đôi quang gánh, từ những con đê thừa ruộng, từ những ngã đường, những mảnh đất mà Mẹ đã đi qua.

Ngay từ những trang viết đầu tiên của cuốn sách là câu chuyện: “Quà tặng của mẹ” đã khiến bao trái tim người đọc phải rơi nước mắt: “ “Con của tôi đâu” – Người mẹ trẻ hỏi trong nỗi mừng vui sau một cuộc vượt cạn mệt nhọc. Với khuôn mặt rạng ngời, chị đón lấy đứa trẻ từ tay vị bác sĩ. Thế nhưng nụ cười tắt lịm trên môi chị khi nhìn thấy cấu tạo tai ngoài của đứa bé không như những đứa trẻ khác”. Đúng vậy! Một đứa trẻ tật nguyền luôn bị người đời trêu chọc, hắt hủi. Nỗi đau này như nhát dao cứa vào trái tim người mẹ. Ôm chặt con vào lòng người mẹ như ôm trọn cả nỗi đau đớn của mình. Cậu bé sau này lớn lên và trở thành một nhạc sĩ nổi tiếng và may mắn được ghép một đôi tai mềm mại, hoàn hảo như bao người. Nhưng cậu bé không hề biết rằng đôi tai ấy là của Mẹ – người mà cậu vẫn luôn trần trở vì chưa thể đền đáp người đã hiến tặng đôi tai cho mình. Cuốn theo vòng xoáy công việc, cậu tiếp tục xa mẹ, xa gia đình, cho đến mãi về sau khi mẹ thoi thóp những hơi thở cuối cùng bên giường bệnh cậu mới phát hiện ra sự thật mà bấy lâu nay cha mẹ vẫn luôn giấu kín. Đọc đến đây tôi không thể nào kìm được những dòng nước mắt của mình, chúng lăn dài trên má, ... nóng bỏng.

Hay trong câu chuyện: “Người mẹ mù gửi con trai phút già từ”. “Con ơi! Mẹ không còn đủ sức để che chở cho con nữa. Trái tim mẹ dành những nhịp đập lo lắng cho con hơn bao giờ hết... Con ơi! Con phải đi một mình, đương đầu với tất cả để rồi tìm ra chính mình”. Như bạn thấy đây cập kê với cái chết người mẹ vẫn một lòng nghĩ đến con mà thôi. Tôi bỗng chồn nhận ra rằng: “Ta thêm một tuổi lớn, Mẹ thêm một tuổi già”. Đoạn đường đi của Mẹ đã ngắn lại thì con vẫn mãi xa xôi cùng những hoài bão hoạch định tương lai. Trong con Mẹ là tuổi già bóng xế phải nằm yên trong góc đời bình sinh chưa thỏa chí của con. Nhưng trong Mẹ con mãi là đứa trẻ tội nghiệp yếu đuối phải được Mẹ chở che yêu thương. Đau đớn thay không phải ai cũng cảm nhận được cái hạnh phúc mình đang có, những toan tính bận rộn của kiếp nhân sinh đã đẩy mẹ vào cõi lãng quên của con để rồi một ngày trống vắng cô đơn giữa trung trùng nhập nhằng vây bủa con mới thảng thốt nhận ra con đã làm khổ mẹ thật nhiều, tất cả chỉ còn chẳng là sự nuối tiếc muộn màng: “Mẹ ơi giờ đã hôm qua. Ký ức rêu phủ lệ nhòa trong con.”

Hay là trong câu chuyện: “Lời hứa đêm sinh nhật”. Thức dậy sớm như mẹ vẫn thường làm suốt mười mấy năm qua, người con bước vào bếp ngắm nhìn chiếc tạp dề và đôi dép của mẹ. Xỏ chân vào đôi dép và chợt cảm thấy như mẹ vẫn đang đứng kề bên với mùi

hương mẹ hằng ưa thích. Thói quen dậy sớm – sửa soạn và thưởng thức điểm tâm luôn là niềm vui đặc biệt của mẹ. Như một thước phim quay chậm, mọi ký ức tràn về cùng với hình ảnh quá đỗi thân thương ấy: Bật chiếc radio với bài hát: “That old Black Magic” để thay mẹ tìm lại giai điệu của ngày tháng cũ. Buồn làm sao, bởi đêm nay – đêm yên lành ngày Mẹ thêm một tuổi, dẫu mẹ đã đi xa nhưng người con vẫn luôn nhớ đến thông lệ đẹp để hằng năm chỉ riêng hai mẹ con mà thôi.

Dòng đời hối hả, xô đẩy ta tận phương trời nao, đến khi chồn chân gỏi mỏi quay về làm trẻ nhỏ, ngồi ôm chân mẹ trong bình yên, ta lại nghe thời gian hối hả trong tuyệt vọng, mẹ cha đang thật gần nhưng rồi một ngày cũng sẽ rất xa. Những cơ hội cho chúng ta nói lời yêu thương và cảm ơn sẽ không còn nhiều nữa: sẽ có ăn năn và hối tiếc, sẽ có ghen ngào và đấm lẹ vì đã lỡ cơ hội có thể sống gần và làm nhiều điều cho mẹ cha hơn nữa. Tiền đó, bạc đó làm sao mua được những ngày tháng qua. Chúc đó, quyền đó, làm sao nếu được bóng hình của mẹ. Suy tư chất chồng suy tư. Nuối tiếc lại chồng chất nuôi tiếc.

Mỗi ngày tóc mẹ bạc thêm cũng là mỗi ngày con bắt lực chứng kiến mẹ một mình đi xa hơn trong hành trình về phía hoàng hôn. Cho nên xin tất cả những người con may mắn còn cài hoa đỏ trên áo . Đứng! Xin đừng đợi đến một ngày kia khi mắt mẹ mới giật mình khóc lóc: “Những dòng sông có trở lại bao giờ”.

“Mẹ! Có nghĩa là duy nhất.

Một bầu trời, một mặt đất, một vầng trăng.

Mẹ không sống đủ trăm năm.

Nhưng cho con dư giả nụ cười và tiếng hát.

Chỉ một lần mẹ không ngăn con khóc.

Là khi mẹ không thể nào lau nước mắt cho con.

Là khi Mẹ không còn.

Hoa hồng đỏ từ đây hóa trắng...”

Với 207 trang cùng hơn 60 câu chuyện bạn đọc có thể cảm nhận được mọi cung bậc cảm xúc, mọi thanh âm cuộc sống được nhào nặn gắn kết trong trái tim người mẹ. Tại sao bạn lại không đọc nó sớm hơn để hiểu rằng trái tim ấy vĩ đại nhường nào. Đọc xong cuốn sách sẽ có những giọt nước mắt vì cảm động, tình mẫu tử thiêng liêng cao đẹp đã dệt nên những giá trị nhân văn trong cuộc sống. Cuốn sách là nhân duyên để tất cả chúng ta được nói lời tri ân với đấng sinh thành và khơi nguồn hiếu đạo làm đẹp để cho đời cho cuộc sống.

Chắc chắn rằng trong cuộc đời chúng ta đã có rất nhiều lần thốt lên hai tiếng: “Giá mà...!” cho những điều chưa làm được, cho những thất bại đường trường, cho những toan tính dở dang. Sẽ đắng cay khôn cùng biết bao khi nghĩ về mẹ với nỗi niềm hối tiếc

“Giá mà...!” Con sẽ không bao giờ tìm lại được một tâm hồn thanh thản khi nhớ lại những điều đã làm cho mẹ muộn phiền, tổn thương.

Mẹ! Với trái tim bao dung đã tha thứ cho con, nhưng chính con mãi mãi không bao giờ có thể tha thứ được cho bản thân mình. Hình ảnh dịu dàng, sự hy sinh và tình yêu của mẹ sẽ là nỗi ray rứt vĩnh viễn tâm hồn đưa con khờ dại: “Đã bao lần làm mẹ khổ ngày xưa, đã bao lần làm mẹ khóc như mưa”. Bạn biết đấy. Thời gian thật vô tình! Đừng để phải thốt lên hai tiếng “giá mà...”, vậy sao bạn lại không nhắc một cuộc thoại để gọi cho Mẹ, không bắt ngay chuyến xe buýt để về bên mẹ, không chạy ngay đến mẹ, ôm lấy đôi vai gầy gò đã nuôi ta khôn lớn! Và tại sao bạn lại chần chừ để nói lời tri ân ngàn đời với mẹ! Hãy tìm lại nụ cười và ánh mắt hạnh phúc để xua tan đi những tháng ngày lầm lỗi của ta.

“Xin đừng làm Mẹ khóc” cũng chính là thông điệp mà First News muốn gửi gắm đến tất cả chúng ta, những người con luôn biết trân trọng tình yêu của Mẹ! Cuộc sống không cho bạn quá nhiều cơ hội, thế nhưng tôi tin First News đã trao cho bạn một cơ hội rồi đấy. Bằng chứng là những gì tôi vừa mới chia sẻ. Tôi tin cả tôi và bạn chúng ta sẽ làm tốt vai trò của người con, người công dân tốt để mẹ luôn nở nụ cười trên môi.